

Arrest

nr. 295 310 van 10 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 8 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 16 augustus 2023.

Gelet op de beschikking van 4 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die een Kosovaars staatsburger is, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig zesde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij en haar familie hun werkelijke verblijfssituatie voor hun komst naar België in oktober 2008 niet aannemelijk hadden gemaakt. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 50 087 van 26 oktober 2010.

Haar tweede, derde en vierde verzoek werd door de Dienst Vreemdelingenzaken niet in overweging genomen.

In het kader van haar vijfde verzoek om internationale bescherming verklaarde het Commissariaat-generaal haar verzoek kennelijk ongegrond. Haar beroep tegen deze beslissing werd verworpen door de Raad bij arrest nr. 266 248 van 4 januari 2022.

In het kader van haar huidig verzoek verklaart verzoekster geen goed leven bij haar man te hebben omdat zij door hem mishandeld wordt. Zij stelt hiervoor tweemaal bij de politie een klacht te hebben neergelegd. De politie heeft hier niet op gereageerd en stelt hier niets aan te kunnen doen. Ook de directrice van het opvangcentrum kon niets voor haar betekenen. Verder verklaart zij dat haar man geld steelt van haar en van hun kinderen, hij haar bedreigt, hij één van hun kinderen niet erkend heeft en ondertussen ook getrouwd is met een andere vrouw, waardoor de problemen zich hebben opgestapeld. Haar man dreigt ermee haar in stukken te snijden wanneer zij zou terugkeren naar hun land van herkomst. Zij voegt er verder nog aan toe dat zij mentale problemen heeft, niemand heeft in Kosovo, haar zus er op straat werd aangevallen en in de prostitutie is geplaatst, haar paspoort gestolen werd, ze in een gevangenis leeft, haar broer in Servië werd vermoord, haar kinderen hetzelfde leven zullen hebben als haar zus, haar kinderen geen nationaliteit hebben, ze niet in veiligheid kunnen leven en haar jongste zoon niet de nodige medische verzorging zal verkrijgen in Kosovo. Bij terugkeer naar Kosovo vreest zij hetzelfde leven te zullen hebben als haar zus en in de prostitutie te zullen belanden. Zij verklaart verder dat ze haar kunnen doden en haar kinderen zouden kunnen afnemen van haar.

Ter staving van haar huidig verzoek diende zij volgende documenten in: een doktersattest aangaande haar verwondingen nadat zij door haar echtgenoot werd aangevallen (van 14/06/2022), een attest van psychologische opvolging (van 14/06/2022), een USB-stick, drie foto's met haar zus Z., de geboorteakte van haar zus (van 15/10/2014), en de beslissing ten aanzien van haar zus.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) haar vorige verzoeken werden geweigerd.

(ii) verzoekster zich blijft beroepen op de motieven zoals uiteengezet tijdens haar eerdere verzoeken. Door het herhalen van haar eerdere asielmotieven reikt zij evenwel geen nieuwe elementen aan die haar kans op een beschermingsstatus aanzienlijk vergroten.

(iii) de drie foto's van haar zus, haar geboorteakte en haar beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats van 22 september 2014 de identiteit van haar zus bevestigen, doch deze documenten niets zeggen over haar verklaringen dat haar zus in de prostitutie terecht zou zijn gekomen en dat zij hetzelfde lot zou zijn beschoren. De door haar neergelegde USB-stick met enkele foto's van haar zus, enkele foto's van hen samen en vier videofragmenten om te staven dat haar zus mishandeld werd op

straat, ze geduwd werd door een groep jongeren, kinderen met stenen naar haar gooien en slechte woorden zeggen, allen feiten met betrekking tot haar zus betreffen. Dat haar zus slachtoffer werd van een aanval en hierbij geslagen werd, ligt volledig in het verlengde van haar eerdere verklaringen, waaruit geconcludeerd werd dat haar vrees die hierop gesteld werd louter hypothetisch van aard is. Overigens – hoe laakbaar dergelijke feiten ook zijn – blijkt uit niets dat haar zus, of zij, in geval van dergelijke veiligheidsproblemen geen beroep zouden kunnen doen op de in Kosovo opererende autoriteiten, die bescherming en maatregelen bieden aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine.

(iv) het psychologisch attest van Savoir Être stelt dat zij sinds 20 mei 2022 psychologisch wordt opgevolgd, hetgeen opmerkelijk is daar zij dergelijk attest van datzelfde centrum eveneens in het kader van haar vorig verzoek heeft neergelegd en waarin werd gesteld dat zij op dat moment, van 27 juli 2020, één keer op consultatie was geweest. Dat er in het meest recente attest nergens blijkt wordt gegeven van het feit dat zij voor 20 mei 2022 reeds op consultatie zou zijn geweest, de nodige vragen doet oproepen bij de door haar voorgehouden psychologische problemen. Wat er ook van zij, zoals reeds eerder werd gesteld, ressorteren medische motieven niet onder de Vluchtelingenconventie en dient zij zich hiervoor te wenden tot de geëigende procedure.

(v) met betrekking tot de verklaringen die zij aflegt over gebeurtenissen die geen verband houden met haar vorig verzoek, met name dat zij geen goed leven heeft met haar man en zij door hem mishandeld wordt, moet worden benadrukt dat dit niet als een nieuw element kan worden beschouwd die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Vooreerst moet erop gewezen worden dat zij dit motief laattijdig aanbrengt en dat zij de door haar beweerde problemen met haar partner, hoewel zij er in België verschillende bevoegde instanties over aansprak, op geen enkele manier kan aantonen, volledig het geloof in de door haar voorgehouden vrees ten aanzien van haar partner ondermijnt. Het attest van dr. D. B. niet aantoonend dat zij op 13 juni 2022 slachtoffer zou zijn geweest van huiselijk geweld door haar partner.

(vi) gelet op de informatie waarnaar verwezen wordt, gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

(vii) mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als een vervolging in de zin van de Conventie van Genève.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster haalt aan dat: “In de bestreden beslissing blijkt niet dat de wederpartij rekening heeft gehouden met de persoonlijke situatie van verzoekster in geval van terugkeer naar Kosovo. Verzoekster voert met name als nieuw element aan dat zij van haar partner is gescheiden wegens het geweld dat hij haar heeft aangedaan.”.

De Raad wijst er op dat verzoekster tijdens haar interview op de DVZ enkel melding heeft gemaakt van de mishandelingen door haar man, maar niet heeft aangehaald gescheiden te zijn van hem. Verzoekster kan de commissaris-generaal bezwaarlijk ernstig verwijten geen rekening te hebben gehouden met haar beweerde scheiding. Immers, verzoekster repte hier eerder met geen woord over tijdens het interview op de DVZ.

De Raad wijst dienaangaande verder op hetgeen de commissaris-generaal in de bestreden beslissing heeft vastgesteld: “Vooreerst moet erop gewezen worden dat u dit motief laattijdig aanbrengt. U stelt immers zelf dat u ook ten tijde van uw vorige interviews mishandeld werd door uw man (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Uw verklaring, namelijk dat u niet meer zo kan leven, kan niet vergoelijken waarom u dit misbruik en asielmotief slechts in uw huidig verzoek aanbrengt (verklaring volgend verzoek, vraag 16). Voorts laat u na uw bewering te staven. Hoewel blijkt op basis van uw verklaringen dat deze feiten zich in België hebben afgespeeld, gelet op het feit dat u sinds uw vorig verzoek België niet verliet, refereert naar het opvangcentrum en verwijst naar de rechten van vrouwen hier in Europa legt u geen enkel bewijswaardig stuk neer ter staving van het aangehaalde huiselijk geweld (verklaring volgend verzoek, vraag 16, vraag 17). Nochtans verklaart u reeds enkele stappen te hebben ondernomen om de problemen met uw partner aan te klagen. Zo stelt u tweemaal naar de politie te zijn geweest om een klacht in te dienen en dit gemeld te hebben bij de directrice van het opvangcentrum (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Daar gelaten de geloofwaardigheid van uw stelling dat zowel de Belgische politie als de directrice van uw opvangcentrum niets zouden hebben ondernomen toen u het huiselijk geweld aangaf, is het vooral opvallend dat u geen enkel bewijs van uw klachten aanbrengt (verklaring volgend verzoek, vraag 17). Dat u de door u beweerde problemen met uw partner, hoewel u er in België verschillende bevoegde instanties over aansprak, op geen enkele manier kan aantonen, ondermijnt volledig het geloof in de door u voorgehouden vrees ten aanzien van uw partner.”.

Haar (post-factum) verklaring dat het geweld waarvan zij het slachtoffer was echter niet van dezelfde intensiteit als tijdens haar vorige interviews was, biedt geen verschoning/verklaring voor de vaststelling dat zij pas in het kader van haar huidig verzoek laattijdig dit motief heeft aangebracht ondanks dat zij ten tijde van haar vorige interviews ook reeds mishandeld zou zijn geweest door haar partner. Van verzoekster kon redelijkerwijze worden verwacht dat zij, indien zij daadwerkelijk een vrees voor haar partner zou hebben, ongeacht de intensiteit van het geweld, een dergelijke vrees reeds zou hebben aangehaald ten tijde van haar vorige interviews.

De Raad stelt verder vast dat verzoekster nalaat om bij haar verzoekschrift een bewijs van haar klachten te voegen. Evenmin legt zij een bewijs voor dat zij gescheiden zou zijn/leven van haar man.

Voorts wijst de Raad op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld omtrent het attest van dr. D. B.: “Het attest van Dr. D.(...) B.(...), waarmee u wilt aantonen dat u herhaaldelijk geslagen werd door uw partner, maakt gewag van blauwe plekken en een slag op het hoofd ten gevolge van de agressie van uw partner op 13 juni 2022 (verklaring volgend verzoek, vraag 19). Dat u herhaaldelijk zou zijn geslagen door uw partner, blijkt op geen enkele manier uit dit attest, dat enkel gewag maakt van enkele verwondingen op 13 juni 2022. Een medisch attest vormt bovendien geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Daarenboven werd het attest opgesteld op basis van uw verklaringen. Aldus toont bovenstaand attest niet aan dat u op 13 juni 2022 slachtoffer zou zijn geweest van huiselijk geweld door uw partner.”.

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen dwingende argumenten of concrete gegevens bij, door te verwijzen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en de UNHCR-richtlijnen, die een ander licht werpen op de voorgaande vaststellingen en slaagt er niet in om deze pertinente motieven te ontkrachten waaruit blijkt dat met het medisch attest weldegelijk rekening werd gehouden.

Verzoekster stelt verder dat “Het CGVS kon de verenigbaarheid van deze verwondingen met verzoeksters relaas niet beoordelen, aangezien het haar nooit naar deze littekens heeft gevraagd. Uit het “Verklaring volgend verzoek” van 30 juni 2022 blijkt immers dat aan verzoekster geen vragen zijn gesteld over deze littekens. Het CGVS had de verenigbaarheid van verzoeksters littekens met haar verhaal niet kunnen beoordelen, aangezien het haar nooit had ondervraagd over de oorzaak van deze littekens.”.

De Raad merkt op dat uit haar “verklaring volgend verzoek” blijkt dat verzoekster de mogelijkheid heeft gekregen om te vertellen over (de oorzaak van) haar “littekens”. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in haar verzoekschrift nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen omtrent (de oorzaak van) haar “littekens” zij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Het feit dat geen vragen zouden zijn gesteld aan

verzoekster omtrent (de oorzaak van) haar "littekens", doet geen afbreuk aan de voorgaande vaststellingen omtrent het medisch attest.

Verzoekster stelt dat: "Dit nieuwe element, dat betrekking heeft op de scheiding van verzoekster van haar partner, is noodzakelijkerwijs van invloed op deze conclusie, aangezien zij bij terugkeer niet meer door haar ex-partner zou kunnen worden onderhouden. Bijgevolg moet de persoonlijke situatie van de verzoekster worden beoordeeld als die van een alleenstaande vrouw, eventueel vergezeld van kinderen. Zoals echter reeds met diverse ondersteunende verslagen aan Uw Raad is voorgelegd, hebben alleenstaande vrouwen en het bijzonder alleenstaande moeders in Kosovo geen voldoende levensbasis. Verzoekster wenst erop te wijzen dat de conclusies van het COI Focus Report van 2021 daarom nu nog meer op haar van toepassing zijn: (...)".

De Raad merkt op dat, daargelaten de vraag of verzoekster als alleenstaande vrouw/moeder kan beschouwd worden, socio-economische overwegingen niet zonder meer onder toepassingsgebied van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet vallen. Er is daartoe een opzettelijk gedrag van een actor vereist. Er blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Zij toont met haar summier betoog en verwijzing naar algemene informatie niet aan dat zij bij terugkeer naar Kosovo door een actor op intentionele wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

De door verzoekster bijgebrachte en geciteerde informatie, die minder actueel is dan de info van verweerder, ligt in dezelfde lijn als en doet bijgevolg op generlei wijze afbreuk aan de door verweerder gehanteerde landeninformatie en de voormelde, op deze landeninformatie geschraagde motieven. Dat zich in Kosovo nog een aantal problemen voordoen en dat er nog een aantal hervormingen nodig zijn, betreft dan ook een gegeven dat in de voormelde motivering en de informatie waarop deze motivering schraagt uitdrukkelijk en terdege in rekening wordt gebracht. Dit gegeven doet geen afbreuk aan het feit dat, zoals genoegzaam blijkt uit het geheel van de voorliggende landeninformatie, zoals aangereikt door zowel verzoekster als verweerder, de Kosovaarse autoriteiten redelijke maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet, dat mogelijke gevallen van discriminatie binnen de Kosovaarse context in het algemeen niet beschouwd kunnen worden als vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of ernstige schade, dat de in Kosovo opererende autoriteiten in het geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle onderdanen en ongeacht hun etnische aanhorigheid voldoende bescherming en ondersteuning bieden en dat bijgevolg aangenomen kan worden dat verzoekster zich bij eventuele problemen (van discriminatie) toegang kan verschaffen tot de nodige bescherming en ondersteuning vanwege haar nationale, Kosovaarse overheden.

Hoe dan ook volstaat een loutere verwijzing naar algemene informatie niet, om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

8. De Raad merkt, net zoals de commissaris-generaal, op dat in het psychologisch attest van Savoir Être wordt gesteld dat zij sinds 20 mei 2022 psychologisch wordt opgevolgd, hetgeen opmerkelijk is daar zij dergelijk attest van datzelfde centrum eveneens in het kader van haar vorig verzoek heeft neergelegd en waarin werd gesteld dat zij op dat moment, van 27 juli 2020, één keer op consultatie was geweest. Dat er in het meest recente attest nergens blijkt wordt gegeven van het feit dat zij voor 20 mei 2022 reeds op consultatie zou zijn geweest, doet de nodige vragen oproepen bij de door haar voorgehouden psychologische problemen. Nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal de echtheid van het attest van 27 juli 2020 of de psychologische follow-up van verzoekster in twijfel zou trekken door voorgaande vaststellingen.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd waar zij, verwijzende naar haar psychische problemen, tracht te laten uitschijnen dat zij extra kwetsbaar zou zijn en risico zou lopen op mishandelingen. Vooreerst dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoekster zich ertoe beperkt boudweg en op algemene, ongefundeerde en niet-nader uitgewerkte wijze te laten uitschijnen dat zij omwille van haar aangevoerde psychische problemen bij een terugkeer naar Kosovo een verhoogde kwetsbaarheid zou hebben om slachtoffer te worden van bepaalde feiten. Zij toont zulks op generlei wijze aan en maakt dit niet

aannemelijk aan de hand van de nodige concrete, objectieve en overtuigende argumenten of elementen. Bezwaarlijk kan verzoekster met het opperen van dergelijke algemene en ongefundeerde beweringen volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat, in welke mate, op welke wijze, om welke reden en in welke concrete omstandigheden haar voorgehouden psychische problemen een terugkeer naar Kosovo in haren hoofde onmogelijk of onredelijk zouden maken. Verder kan in deze worden herhaald dat verzoeksters voorgehouden psychische problemen niet van zulke aard zijn dat deze haar ertoe verhinder(d)en om op een volwaardige en functionele wijze aan haar procedure internationale bescherming deel te nemen en haar asielmotieven op dienstige wijze uiteen te zetten. Meer in het algemeen, blijkt uit het ter staving van deze voorgehouden problemen neergelegde attest, met een uiterst vage diagnose, met name een klinisch significant lijden, geenszins dat verzoekster zou kampen met dusdanig ernstige psychische problemen dat deze een invloed zouden hebben op haar algemene, dagdagelijkse functioneren, dat deze haar ertoe zouden verhinderen om op een volwaardige, zelfstandige en functionele wijze te handelen en functioneren en dat deze ook maar enigszins in de weg zouden staan van een uitoefening en invulling door verzoekster van haar grondrechten of, bij een eventuele en mogelijke schending van deze rechten, van een afdwinging van de naleving van deze rechten door beroep te doen op de in haar land van herkomst voorhanden zijnde, daartoe voorziene mogelijkheden tot hulp, ondersteuning en bescherming. Verzoekster toont verder op generlei wijze aan dat haar voorgehouden psychische problemen of een eventueel gebrek aan medische zorgen op zich enig verband zouden vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zouden kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat zij zich voor wat betreft de beoordeling van deze medische elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

9. Bijgevolg lijkt verzoekster geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 september 2023 staat het volgende vermeld:

“Tolk 761 legt de eed af en tolkt Duits

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP wijst erop dat het uitgangspunt dat zij niet langer alleenstaande zou zijn en zodoende terug naar Kosovo zou kunnen, foutief is gezien zij intussen terug alleenstaande moeder is met drie kinderen. Ze had inderdaad een levensgezel, maar deze bleek gewelddadig -ten bewijze hiervan heeft zij een medisch attest van slagen d.d. 14 juni '22 opgestuurd-; zij is sindsdien terug alleen, dus de analyse van de Raad en VwP klopt niet meer, er dient minstens een nieuwe afweging van de feitelijke situatie te gebeuren. Het feit niet-gehuwd te zijn met 3 kinderen geboren uit een niet-officiële relatie- is een bijkomende factor van discriminatie waardoor zij bij terugkeer in een toestand van verregaande deprivatie dreigt terecht te komen en sprake is van risico op een mensonterende behandeling. Zij volhardt in de middelen van het verzoekschrift.

Bovendien wijst zij erop dat haar zus die in Kosovo in zeer precare omstandigheden leeft onmogelijk VzP met haar 3 kinderen ten laste kan nemen. Haar zus wordt er mishandeld, verkracht en leeft op straat, ze heeft geen huis -ze verwijst naar een usb-stick als bewijs hiervan, die ze aan haar advocaat heeft gegeven. De kinderen gaan hier naar school, spreken de taal en zij wenst dat dezen hun toekomst hier uitbouwen. Ze is van Roma-afkomst, is getrokken van land tot land (Frankrijk-Nederland-...), heeft nergens rechten, dit is psychologisch zwaar, ze kan niet leven in Kosovo. “

5. Ter terechtzitting komt de verzoekende partij echter niet verder dan het herhalen van elementen, dan wel het voortbouwen op reeds aangereikte elementen, waarop middels voormelde beschikking werd geantwoord. Ze gaat eraan voorbij dat rekening werd gehouden met haar profiel van alleenstaande Kosovaarse vrouw, haar medische attesten, haar gezondheidssituatie en haar kinderen. Zij gaat immers niet in op de gronden van voormelde beschikking, laat staan dat zij concrete elementen aanreikt die hier een ander licht op werpen. Door te herhalen en reeds aangevoerde elementen te herformuleren zonder *in concreto* in te gaan op de gronden van voormelde beschikking, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking en in de bestreden beslissing werd aangegeven.

De Raad herhaalt dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58). De verzoekende partij moet daarbij aannemelijk maken dat zij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Door te verwijzen naar de leefomstandigheden van haar zus in Kosovo en te stellen dat zij als alleenstaande vrouw bij haar dient te wonen, maakt verzoekster in deze context niet aannemelijk dat zij persoonlijk wordt gevisieerd of dat zij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Door de leefomstandigheden van haar zus aan te kaarten toont zij niet aan dat zij bij terugkeer naar Kosovo door een actor op intentionele wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Het feit dat haar kinderen in België schoollopen, de taal geleerd hebben en ze hen een toekomst wenst te bieden betreffen haar verblijfssituatie in België en spelen geen rol in het bepalen van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS